

Herdenking van onze Heer

Herdenking van onze Heer

Ongeveer 3600 jaar geleden kreeg Israël de opdracht om het bloed van het paaslam te nemen en dat op de deurposten van hun huizen aan te brengen, waarna ze naar binnen moesten gaan en daar de rest van de nacht moesten blijven. De instructies die de Israëlieten kregen waren duidelijk en gemakkelijk op te volgen.

Dit gebeurde ook met ons toen we Jezus als onze persoonlijke Verlosser aanvaardden en symbolisch het bloed op de deurposten van ons hart aanbrachten. Dit was het begin van onze reis.

DE NACHT VAN HET PASCHA

Die nacht, nadat het paaslam was geslacht en het bloed op de deurposten van hun huizen was aangebracht, gingen de Israëlieten hun huizen binnen en sloten de deur. Ze zouden nu het paaslam eten nadat het was geroosterd, en allen waren als een familie verenigd in deze onderneming. Ze illustreerden hoe de broeders in deze nacht van het Evangelietijdperk door het Lam van God worden samengebracht en, terwijl ze onder het bloed zijn, deelnemen aan het lam en zich de verdienste van zijn offer toe-eigenen. We worden herinnerd aan Psalm 133, die zegt: "Zie, hoe goed en hoe aangenaam is het, wanneer broeders in eendracht samenwonen!" (Psalm 133:1). Israël was die nacht in hun families

bijeen in heilige, gelukkige en vreedzame gemeenschap.

Het belangrijkste onderdeel van deze ceremonie was het besprenkelen van de deurposten van de huizen met bloed. Dit symboliseerde de redding door het bloed, dat het fundament vormt voor het hele christelijke leven. Jezus, die "onze zonden persoonlijk in zijn lichaam op het kruis heeft gedragen" (1 Petrus 2:24), is dat paaslam waarvan het bloed werd vergoten om ons te verlossen. (1 Petrus 1:19). Jezus werd "tot zonde gemaakt voor ons, die geen zonde kenden, opdat wij in Hem de gerechtigheid van God zouden worden". (2 Korintiërs 5:21). Toen Jezus op aarde was, had hij bijzondere aandacht voor de gekwelden, de armen, de blinden, de verminkten en de melaatsen. De hele mensheid ontvangt de voordelen van het losgeld, ongeacht hun positie in het leven. Het bloed van het Lam maakt onze verbinding met God en met elkaar mogelijk. Hij is het centrum van eenheid.

DE NOODZAAK VAN SAMENKOMEN

Jezus zei: "Waar twee of drie in mijn naam bijeen zijn, daar ben ik in hun midden." (Matteüs 18:20). Wij worden bijeengebracht door de Heilige Geest, en Christus is de reden voor onze bijeenkomst. Dergelijke bijeenkomsten worden gekenmerkt door heiligheid. De Heilige Geest kan ons alleen bij Christus brengen. Hij kan ons niet bijeenbrengen in naam van een naam, een verordening, een systeem of een vereniging, maar alleen in naam van de verheerlijkte Christus in de hemel. Het is een "kleine

kudde" die wordt bijeengebracht. Jezus zei: "Als iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn woorden bewaren." (Lukas 12:32; Johannes 14:23). Het bewijs van onze liefde voor Jezus en voor God ligt in het doen van de dingen die Hij ons in Zijn woord opdraagt. Degenen die zich aan God geven en Christus volgen, zouden niet nog steeds hun eigen wil moeten willen doen, want dat belemmert het werk dat God in ons doet.

Op de oorspronkelijke paasavond, toen alle families van Israël in hun huizen bijeen waren, verzamelden zij zich rond een geroosterd lam – een lam dat door vuur was behandeld. De instructies in Exodus 12:8,9 zijn heel duidelijk: "Zij zullen het vlees in die nacht eten, geroosterd met vuur, en ongezuurd brood; en met bittere kruiden zullen zij het eten. Eet het niet rauw, noch met water bevochtigd, maar geroosterd met vuur; zijn kop met zijn poten en zijn ingewanden."

Het geroosterde lam illustreert hoe Jezus, het ware Paschalam, zich onderwierp aan de werking van het vuur - "vurige beproevingen" gedurende de drieënhalve jaar van zijn bediening. Dit was zo'n belangrijk onderdeel van de illustratie dat Israël werd verteld het niet rauw of met water gedrenkt te eten.

VERWIJDERING VAN ZUURDEEG

De instructies voor het eten van het paaslam gelden ook voor onze deelname aan het grotere Paaslam. De Israëlieten moesten het eten met ongezuurd brood. Zuurdesem is een symbool van het kwaad en de zonde. In Gods Woord wordt het nooit gebruikt om datgene te symboliseren wat zuiver, heilig of goed is. Het feest dat Israël in verband met het Pascha moest

vieren, werd het Feest van Ongezuurde Broden genoemd. Zoals Exodus 12:15 Israël opdroeg: "Zeven dagen zult gij ongezuurde broden eten; zelfs op de eerste dag zult gij het zuurdeeg uit uw huizen verwijderen."

Dit was bedoeld om Israëls afscheiding van de zonde te illustreren. De apostel Paulus zegt ons: "Verwijder daarom het oude zuurdeeg" (1 Korintiërs 5:7). Paulus zegt niet: "Probeer het oude zuurdeeg te verwijderen." Hij is er juist positief over en zegt: "Doe het." Ons vlees kan zo'n programma in de weg staan. De apostel erkende dit toen hij schreef: "Ik wil doen wat goed is, maar ik kan het niet. Ik wil doen wat goed is, maar ik doe het niet. Ik wil niet doen wat verkeerd is, maar ik doe het toch. Maar als ik doe wat ik niet wil, ben ik niet echt degene die verkeerd handelt; het is de zonde die in mij leeft die dat doet. Dus ik merk dat deze wet werkt: hoewel ik het goede wil doen, is het kwade altijd bij mij aanwezig" (Romeinen 7:19-21). We moeten echter alles in het werk stellen om zonde en kwaad te verwijderen.

Israël moest dit zeven dagen lang doen. Zeven staat voor volledigheid. De christen moet z e kwaad wegdoen en in heiligheid leven. God kan geen kwaad in gedachten, woorden of daden tolereren. Zoals de apostel Johannes ons herinnert, sprekend over God: "Als we zeggen dat we gemeenschap met Hem hebben en in de duisternis wandelen, liegen we en doen we de waarheid niet." (1 Johannes 1:6). Later zei hij: "Als wij zeggen dat wij geen zonde hebben, misleiden wij onszelf en is de waarheid niet in ons" (1 Johannes 1:8). Het vlees blijft zich doen gelden, maar

door Gods helpende genade kunnen wij het onder controle houden. Johannes vervolgt: "Als wij onze zonden belijden, is Hij getrouw en rechtvaardig om ons onze zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid" (1 Johannes 1:9).

Vaak worden we overrompeld en zeggen of doen we iets verkeerd. In zulke gevallen moeten we onmiddellijk onze Voorspraak zoeken, zoals Johannes ons herinnert: "Ik schrijf u dit, opdat u niet zondigt. En als iemand zondigt, hebben we een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de rechtvaardige" (1 Johannes 2:1). De nieuwe geest die zich ontwikkelt, streeft naar volmaaktheid. Maar de individuele christen kan niet volmaakt zijn totdat hij of zij een volmaakt nieuw lichaam ontvangt. Zoals Johannes zegt: "Wij weten dat iedereen die uit God geboren [verwekt] is, niet zondigt" (1 Johannes 5:18). Johannes vertelt ons dat degenen die uit God geboren zijn, niet opzettelijk zondigen. Zij hebben geen sympathie voor de zonde. Zij zuiveren het oude zuurdeeg.

HET PASCHALAMETEN ETEN

De Israëlieten werden niet gered door het eten van ongezuurd brood, maar door het bloed van het paaslam. Zo wordt ook de christen niet gered door praktische heiligheid, maar door het bloed van Jezus. Maar wie in het kwaad en de zonde blijft, door praktijk of door principe, zal geen ware gemeenschap met Jezus hebben en niet van zijn redding genieten. Degenen die de voordelen van het losgeld ontvangen en tot Gods gemeente behoren, moeten heilig zijn,

maar zij moeten erkennen dat hun redding door genade is, en niet door hun heiligheid.

DE BITTERE KRUIDEN

Het paaslam moest met bittere kruiden worden gegeten. Deze staan voor de bittere ervaringen van het volk van de Heer, die verband houden met de ervaringen van Jezus, zoals weergegeven in het geroosterde lam. "Als wij [met Hem] lijden, zullen wij ook met Hem regeren" (2 Timoteüs 2:12). "Wij moeten door veel verdrukking het koninkrijk van God binnengaan" (Handelingen 14:22). Over Jezus werd geprofeteerd: "Hij werd doorboord om onze overtredingen, Hij werd verbrijzeld om onze ongerechtigheden; de straf die ons de vrede brengt, was op Hem, en door Zijn striemen zijn wij genezen." (Jesaja 53:5). Wij worden niet genezen door onze eigen heiligheid.

De apostel Paulus zegt over de offers in de tabernakel: "Daarom heeft ook Jezus, om het volk met zijn eigen bloed te heiligen, buiten de poort geleden (). Laten wij daarom buiten het kamp naar hem toe gaan en zijn smaad dragen" (Hebreeënen 13:12,13). Daarom moeten wij het geroosterde lam eten met de bittere kruiden van beproevingen en verdrukking.

Met Gods hulp zijn we in staat ons vlees te kruisigen (Galaten 5:24). Net als de apostel Paulus proberen we ons lichaam te disciplineren (1 Korintiërs 9:27). Dit moeten we doen om de woorden "Goed gedaan, goede en trouwe dienaar" te kunnen horen (Matteüs 25:21).

Toen Israël zich voedde met het lam, waren ze voorbereid op een reis. Ze waren klaar om Egypte te verlaten. Nooit meer zouden ze omgaan met de Egyptenaren. Ze moesten haastig eten, met hun staf in de hand. Dit alles symboliseerde hoe ons leven gekenmerkt moet worden door onze toekomstige bestemming als mede-erfgenamen met Christus in zijn toekomstige koninkrijk. De staf symboliseerde onze afhankelijkheid, ons steunen op God voor de reis. Dit alles werd mogelijk gemaakt door het bloed van het Lam. Zoals God ons in eenheid heeft samengebracht door Christus, zo zal Hij ons ook leiden op onze reis naar het beloofde land, het hemelse Kanaän.

"TER NAGEDACHTENIS AAN MIJ"

Het is de gewoonte van de wereld om de geboortedagen van haar helden en grootheden te herdenken, terwijl de tijd en omstandigheden van hun dood in de regel min of meer vergeten worden. Waarschijnlijk is de belangrijkste reden hiervoor dat de prestaties die hen groot maken, beperkt zijn tot de tijd dat ze leven, terwijl de dood een einde maakt aan hun carrière. Maar bij Jezus is deze volgorde omgekeerd. Het is waar dat zijn geboorte elk jaar door miljoenen mensen in ere wordt gehouden, maar zijn specifieke instructies waren dat zijn volgelingen zijn dood moesten herdenken. Hij liet geen instructies na met betrekking tot de viering van zijn geboorte.

Het was natuurlijk essentieel dat Jezus als mens in de wereld werd geboren om de Verlosser van het gevallen mensengeslacht te zijn, maar het was zijn

dood die verlossing bracht. Het belangrijkste doel van de Eerste Komst van de Meester werd bereikt door zijn dood. Zijn leven was inspirerend; zijn leer had een verstrekkende invloed op het menselijk gedrag; zijn wonderen waren een zegen voor degenen die ervan profiteerden; zijn profetieën gaven een nauwkeurig vooruitzicht op veel van de opmerkelijke gebeurtenissen van die tijd; maar zijn missie op aarde zou grotendeels tevergeefs zijn geweest als hij niet was gestorven. De prestaties van alle andere mensen zijn door de dood afgebroken, maar de dienst van de Meester bereikte door zijn dood zijn grootste effectiviteit.

Dit is ongetwijfeld de reden waarom het Gods wil is dat zijn volk de dood van Jezus herdenkt. Het is van vitaal belang dat we ons altijd bewust blijven van de noodzaak van Jezus' dood en van het feit dat we alleen daardoor nu het voorrecht hebben om de hoop op leven door hem te genieten. Het is belangrijk dat wij, als volgelingen van de Meester, zijn dood gedenken, omdat de Schrift ons uitnodigt om met hem te sterven. Net als bij Jezus geldt ook voor christenen dat hun bediening pas zegevierend is volbracht als zij hun offerwerk getrouw hebben volbracht, zelfs tot in de dood. Openbaring 2:10

BELANGRIJKE DAGEN

De laatste dagen van Jezus' aardse leven waren gedenkwaardig. Terwijl hij de betekenis begreep van de gebeurtenissen die elkaar in snel tempo opvolgden, waren zijn discipelen grotendeels niet in staat om de betekenis ervan te begrijpen. Israël was

volkomen blind voor het feit dat de belangrijkste geschiedenis van alle tijden zich toen in Judea afspeelde. Het was tijdens die dramatische dagen dat Jezus door de poorten van de stad Jeruzalem reed en zich aan Israël presenteerde als hun voorspelde Koning en Messias.

Daarna verdreef hij de geldwisselaars uit de tempel. Zijn discipelen ondervroegen hem op de Olijfberg en vroegen naar de tekenen van zijn tweede komst en van het einde der tijden (Matteüs 24:2,3). Hij vierde het paasmaal met zijn discipelen in de bovenzaal. Judas onderhandelde om hem uit te leveren aan zijn vijanden. Er was die pijnlijke scène in de hof van Getsemane; het verraad dat daarop volgde; het proces voor de hogepriester; Petrus' verloochening; het proces voor Pilatus en Herodes; de geseling; de spot; en ten slotte de kruisiging. Dit waren de gebeurtenissen die de laatste dagen van de edelste weldoener van de mensheid kenmerkten. Voor de discipelen betekenden ze eerst grote hoop, daarna verbijstering en ten slotte bittere teleurstelling. Voor veel Joden waren deze gebeurtenissen slechts het natuurlijke gevolg van de misplaatste pogingen van een valse pretendent die probeerde zichzelf te laten aanvaarden als de beloofde Messias van Israël, en die op gepaste wijze werd aangepakt door de 'legitieme' heersers van zijn tijd. Alleen Jezus begreep wat er gebeurde, en zijn kennis droeg bij aan zijn vermogen om de beproeving te doorstaan en het werk te volbrengen dat zijn hemelse Vader hem had opgedragen.

DE MEESTER VERACHT

Jezus was nooit populair geweest bij de schriftgeleerden en Farizeeën. Sommigen onder hen waren onder de indruk van zijn houding en zijn leer, maar als groep waren ze vanaf het begin van zijn onbaatzuchtige bediening vijandig tegenover hem gestemd en lieten ze geen gelegenheid voorbijgaan om het volk tegen hem op te zetten. Maar veel gewone mensen dachten zelf na. Ze hielden van de vriendelijke woorden die de Meester sprak en waren het erover eens dat 'nog nooit iemand zo heeft gesproken als deze man'. Johannes 7:46

Nog overtuigender voor het algemene Joodse publiek waren de vele wonderen die de Meester verrichtte. Deze weldaden brachten een redeneringsproces op gang dat tot uiting kwam in de woorden van de blinde man die genezen was. Hij gaf te kennen dat hij niet alles begreep van de grote zegeningen die hij had ontvangen, maar hij wist wel dat hij, terwijl hij vroeger blind was, nu kon zien. (Johannes 9:25). Veel anderen waren blind geweest, en nu konden ook zij zien. Bovendien waren er melaatsen die gereinigd waren; kreupelen die konden lopen; velen die bevrijd waren van boze geesten; en doden die weer tot leven waren gewekt.

Misschien waren er maar heel weinig van hen die veel begrepen van wat de Meester onderwees, maar ze wisten wel dat hij hen had gezegend, en hun familieleden en vrienden wisten dat ook. Daarom stond een aanzienlijk aantal mensen in Israël welwillend tegenover Jezus en liet zich niet gemakkelijk beïnvloeden door de schriftgeleerden en Farizeeën om mee te doen aan een poging om hem

te doden. Bovenal werd hij overschaduwd door de voorzienige zorg van zijn hemelse Vader, die zijn vijanden ervan weerhield hun kwade plannen tegen hem uit te voeren totdat de tijd rijp was om zijn offer te volbrengen.

DISCIPELEN OVERTUIGD

Ondertussen, terwijl Jezus rondging om goed te doen en het evangelie van het koninkrijk te prediken, raakten zijn discipelen steeds meer overtuigd van zijn positie in Gods plan. Toen hij hen voor het eerst riep om hem te volgen, geloofden zij dat hij de beloofde Messias was. Maar toen zij getuige waren van zijn wonderen, luisterden naar zijn toespraken tot het volk en aan zijn voeten zaten om de geest en diepgang van zijn genadige woorden beter te begrijpen, moet hun vertrouwen zijn gekristalliseerd. Het was geen wonder dat Petrus bereid was om voor zijn Meester te sterven.

De discipelen waren echter natuurlijke mensen, nog niet uit de Heilige Geest geboren; daarom waren ze niet voorbereid op de manier waarop de bediening van hun Messias, hun Heer, zo plotseling zou worden beëindigd. Zelfs de suggestie van Jezus, die hen op zijn minst enigszins had kunnen waarschuwen voor wat ze konden verwachten, leidde tot het krachtige protest van Petrus: "Dat zij verre van U, Heer." (Matteüs 16:22). Jezus' antwoord aan Petrus bij deze gelegenheid bevatte een diepe betekenis, die alleen door degenen die uit de Geest geboren zijn, kan worden begrepen en gewaardeerd. Hij zei: "Wie zijn leven wil behouden, zal het verliezen; maar wie zijn

leven verliest omwille van Mij, zal het vinden." Matteüs 16:25

Hoe vreemd moet dit voor de discipelen hebben geklonken! Het klinkt nog steeds vreemd voor degenen die niet door de Heilige Geest zijn ingewijd in de geheimen van het heilsplan van de hemelse Vader. Hoe kan iemand zijn leven redden door het te verliezen? Jezus deed dat door zijn aardse leven op te offeren, of op te geven. Bij de opstanding werd hij beloond met goddelijk leven. Zijn offer was vrijwillig, maar toen hij eenmaal vrijwillig dit offerverbond was aangegaan, zou terugtrekking eeuwige dood hebben betekend. Zo redde hij zijn leven door zijn offer trouw te volbrengen, zelfs tot in de dood.

Door zijn leven op te offeren, bood Jezus ook een kans op verlossing voor het hele geslacht van Adam. Geen wonder dat een zo buitengewoon belangrijk aspect van de goddelijke regeling, dat zo sterk afwijkt van de gangbare menselijke wijsheid, door Gods volk wordt herdacht! De praktische en inspirerende aspecten van de dood van de Meester zijn op zich al voldoende reden om deze gebeurtenis te herdenken. In dit opzicht was zijn dood een praktische uitwerking van het principe van goddelijke liefde, een illustratie van wat liefde in ons leven zou moeten doen en zal doen als we, net als Jezus, erdoor worden geleid. Als we zoals hij willen zijn, moeten we ook ons leven geven – gemotiveerd door dezelfde liefde die hem ertoe bracht zijn leven voor anderen te geven. We mogen echter nooit het belangrijkste aspect van de dood van de Meester als Verlosser van de mensheid uit het oog verliezen.

GEHOORZAAMD ALS KONING

Later, nadat de Heilige Geest op Pinksteren op de wachtende discipelen was neergedaald, begrepen zij deze dingen die zij daarvoor volstrekt niet konden bevatten. Maar ook al begrepen zij niet alles wat de Meester hun vertelde, zij bleven Hem volgen. Zij gehoorzaamden Zijn instructies door contact op te nemen met een van Zijn vrienden en zorgden voor een jonge ezel, waarop Jezus triomfantelijk als koning van Israël de stad Jeruzalem binnenreed.

De discipelen geloofden dat Jezus de koning van Israël was, en zij verwachtten dat op een geschikt moment een dergelijke presentatie van zichzelf zeker noodzakelijk zou zijn. De vraag die in hun gedachten was opgekomen door het gesprek van hun Meester over de dood, zou nu, in ieder geval tijdelijk, worden vergeten. Zo hoorde het te zijn. Jezus was een koning, en het was tijd dat het volk dat wist en de gelegenheid kreeg om hem als zodanig te verheerlijken. Nu gaf hij hen deze gelegenheid, en zij maakten daar gretig gebruik van. De discipelen moeten gedacht hebben dat het Messiaanse koninkrijk nu zeker nabij was!

Toen ging Jezus naar de tempel, genas de zieken die hij daar aantrof en verdreef de geldwisselaars. Dit paste goed bij zijn koninklijke intocht in de stad. De geestdrift van de discipelen steeg nog hoger. Ze toonden hun enthousiasme voor de Messias door Jezus' aandacht te vestigen op de prachtige stenen waarmee de tempel was gebouwd. Misschien hadden ze visioenen van de nieuwe heerser van

Israël die binnenkort het prachtige gebouw zou overnemen. Maar hun enthousiasme werd snel getemperd door Jezus, die opmerkte dat de tijd zou komen dat er geen steen op de andere zou blijven in die glorieuze tempel. Mattheüs 24:2

Wat een schok moet dit zijn geweest! Het was echter duidelijk dat de discipelen zich hierdoor realiseerden dat ze nog veel moesten leren over hun Messias en de plannen voor het Messiaanse koninkrijk, want later zien we hen met Jezus op de Olijfberg, waar ze hem vragen stellen over de tijd en de tekenen van zijn terugkeer en tweede komst en de vestiging van zijn koninkrijk.

Ze hadden geen duidelijk beeld van wat hun vragen werkelijk inhielden, maar ze hadden in ieder geval uit Jezus' opmerkingen opgemaakt dat het koninkrijk niet zo dichtbij was als ze hadden gedacht. Misschien herinnerden ze zich nu andere dingen die hij eerder had gezegd, zoals de gelijkenis van de edelman die naar een ver land ging om een koninkrijk te ontvangen en daarna terugkeerde. Hoe dan ook, ze wilden meer weten over datgene waarvan ze beseften dat ze er zo weinig van af wisten.

Daarom zeiden ze tegen Jezus: 'Zeg ons, wanneer zullen deze dingen gebeuren? En wat zal het teken zijn van uw komst [Grieks: 'parousia' – 'aanwezigheid'] en van het einde van de wereld [Grieks: 'aion' – 'tijdperk']? (Matteüs 24:3). Uit deze vragen blijkt duidelijk dat de discipelen, althans vaag, aanvoelden dat Jezus misschien een tijdje van hen gescheiden zou zijn en later zou terugkeren om zijn koninkrijk te vestigen.

Het uitgebreide antwoord van de Meester op hun vraag is een wonderbaarlijke profetie, niet alleen over het einde van het tijdperk, maar ook over de algemene omstandigheden gedurende het hele tijdperk, te beginnen met de ondergang van het Joodse staatsbestel. Maar er is geen reden om aan te nemen dat dit de discipelen verlichtte en hen voorbereidde op de gebeurtenissen die hen en hun Meester te wachten stonden. Het was niet zo dat ze het niet wilden weten of niet probeerden te leren. Het was gewoon een geval van de natuurlijke mens die de dingen van de Geest van God niet kon begrijpen. 1 Korintiërs 2:10-14

DE BOVENKAMER

De geesten van de discipelen waren inmiddels zeer onrustig. Toen zij zich verzamelden in de bovenzaal die van tevoren was voorbereid voor hun gebruik om het Pascha te vieren, leek het alsof de lucht doordrongen was van een gevoel van naderend onheil. Jezus liet weten dat een van hen van plan was hem te verraden. Toen kwam de vraag v, smekend en vol medelijden: "Meester, ben ik het?" (Matteüs 26:25). In dit verband zien we de nobele waardigheid van de Meester. Hij wist natuurlijk dat Judas de verrader was, maar hij hield geen tirade tegen hem, maar sprak hem nog steeds aan als "vriend" [Grieks: "kameraad"]. Matteüs 26:50

De discipelen hadden nog veel te leren over de ware geest en visie van de Meester. Hun standpunt was volledig menselijk en grotendeels gebaseerd op eigenbelang. Ze verheugden zich op de glorie die hun

ten deel zou vallen als ze met Jezus in zijn koninkrijk zouden zijn. Ze dachten hieraan in die bovenzaal en hadden ruzie met elkaar over wie de grootste zou zijn. Dit gaf Jezus nog een kans om zijn nederigheid en zijn grote passie voor dienstbaarheid te laten zien. Hij waste hun voeten en legde uit dat degene die de grootste onder hen zou zijn, de dienaar van allen zou zijn.

Toen was er die vreemde vraag over het bezit van zwaarden. Jezus wilde weten hoeveel zwaarden zijn discipelen hadden. Toen hij zich ervan had vergewist dat er twee zwaarden in het gezelschap waren, legde Jezus uit dat dit voldoende was (Lucas 22:38). Misschien was deze vraag voor Jezus' discipelen in die tijd niet zo vreemd als hij voor ons nu zou zijn. We zijn hem gaan zien als de Vredenvorst en een pacifist. En dat was hij inderdaad, want later bleek uit dat hij niet toestond dat die zwaarden werden gebruikt om hem te verdedigen.

Waarom zou hij dan zijn discipelen hebben gevraagd of zij zwaarden hadden? We weten nu dat hij van plan was om te laten zien dat hij zich niet tegen zijn arrestatie zou verzetten. Petrus had een van de twee zwaarden en probeerde dat later te gebruiken om de arrestatie van zijn Meester te voorkomen. Dit gaf Jezus een prachtige gelegenheid om te bewijzen dat hij zich vrijwillig overgaf om gekruisigd te worden. Niet alleen dat, maar door het oor van de dienaar van de hogepriester te genezen, dat Petrus door het onverstandige gebruik van zijn zwaard had afgesneden, toonde Jezus aan dat hij niet wilde dat iemand omwille van hem zou lijden, ook al stond hij

op het punt om voor de hele mensheid te lijden en te sterven.

HET BROOD EN DE BEKER

Jezus en zijn discipelen waren in de bovenzaal om het paasmaal te eten op de veertiende dag van de eerste maand van Israël, Nisan. Het was een jaarlijkse herdenking van die bewogen nacht in Egypte, toen het bloed van het eerste paaslam op de deurposten en bovendorpels van de huizen werd gesprenkeld en de Israëlieten in veiligheid het paasmaal aten, terwijl de eerstgeborenen van Egypte stierven. Exodus 12:1-14

God wilde dat zijn volk zich de grote bevrijding zou herinneren die in verband met dat eerste Pascha tot stand was gekomen, dus gebod hij de Israëlieten om het elk jaar te herdenken. Maar nog belangrijker dan de objectieve les voor Israël was dat het Paschalam vooruitwees naar het veel belangrijkere offer van het "Lam van God", dat de zonden van de wereld zou wegnemen (Johannes 1:29). Jezus was dat Lam, en samen met zijn discipelen herdacht hij voor de laatste keer het offer van het typische paaslam, waarvan hij de werkelijkheid zou worden.

Aan het einde van dit paasfeest stelde Jezus een nieuwe ceremonie in voor zijn volgelingen. Hij legde uit dat het brood zijn gebroken lichaam vertegenwoordigde en dat de vrucht van de wijnstok zijn vergoten bloed symboliseerde. Vervolgens vroeg hij zijn discipelen om hiervan te eten en te drinken, met de uitleg dat als zij dit zouden blijven doen, zij zijn dood zouden verkondigen. (1 Korintiërs 11:23-26).

Het was een eenvoudige dienst die de Meester zo instelde - slechts het drinken van de beker en het breken en samen eten van ongezuurd brood. Het was niet bedoeld als een voortzetting van het paasmaal in een nieuwe vorm, maar als een herdenking van het offer van het echte paaslam, namelijk Jezus, de Verlosser van de wereld.

Het is twijfelachtig of de discipelen destijds veel begrepen van wat Jezus tegen hen zei over het brood en de beker. Ze beseften toen nog niet dat Jezus moest sterven om hen leven te geven en hen het voorrecht te schenken om samen met hem te regeren. Ze begrepen niet dat zijn koninkrijk bij lange na niet de door God beloofde zegeningen zou brengen, tenzij er een manier werd gevonden om het doodvonnis, dat de hele mensheid naar het graf stuurde, ongedaan te maken.

Ze waren zich er nog minder van bewust dat als ze met Christus zouden leven en regeren, het noodzakelijk zou zijn dat ze met hem zouden lijden en sterven. Het brood en de wijn vertegenwoordigden echter nog een ander voorrecht van alle ware volgelingen van Christus. Wij ontvangen de zegeningen van het leven die door zijn gebroken lichaam en vergoten bloed worden verschaft, en wij hebben ook het voorrecht om in zijn voetsporen van opoffering en dienstbaarheid te treden. Wat een gezegende gemeenschap, of broederschap, is de onze. 1 Korintiërs 10:16,17

ZIJ ZONEN EEN LOFZANG EN GINGEN WEG

Het verslag geeft aan dat nadat Jezus het gedenkteken van zijn dood had ingesteld, zij onmiddellijk de bovenzaal verlieten en zich naar Getsemane begaven. Het hart van de Meester was te vol en de discipelen waren te moe om te blijven voor verdere discussie. Er werd wat gepraat terwijl ze langzaam de stad uit liepen naar de hof. Toen bevestigde Petrus dat hij bereid was om voor zijn Meester te sterven en zei dat hij dit zou doen, zelfs als alle anderen hem zouden verlaten. En Petrus meende dit met heel zijn hart, zoals hij later in zijn leven zou laten zien.

Toen Jezus de hof van Getsemane binnenkwam, nodigde hij Petrus, Jakobus en Johannes uit om apart te komen en met hem te waken. Hij dacht dat zij misschien bereid zouden zijn om met hem te bidden, maar dat konden zij niet. Hij trok zich verder terug om te bidden. "Indien het mogelijk is, laat deze beker aan mij voorbijgaan", was zijn smeekbede aan de Vader, "maar niet zoals ik wil, maar zoals U wilt." (Matteüs 26:39). We moeten niet denken dat Jezus ook maar één moment de wens koesterde om zijn verbond van opoffering te schenden. Hij wist dat het de wil van de Vader was dat hij zou sterven, en hij was vastbesloten om die wil uit te voeren.

Misschien beseftte de Meester tot nu toe niet volledig dat zijn dood op zo'n schandelijke manier tot stand zou komen, dat hij zou worden beschuldigd van godslastering en verraad. Voor iemand die niets dan goeds had gedaan, die zijn hemelse Vader in al zijn

gedachten, woorden en daden had geëerd, waren dit hartverscheurende beschuldigingen. Hij was blij om te sterven als de Verlosser van de wereld, maar was het ook de wil van de Vader dat hij op deze andere manieren zou lijden? Dat was het, en omdat Jezus daar zeker van was, was hij kalm en tevreden.

Er wordt ons verteld dat Jezus bezorgd was en gehoord werd vanwege zijn toewijding (Hebreeën 5:7). We moeten niet denken dat hij bang was om te sterven. Maar we moeten wel in gedachten houden dat de Meester zijn bestaan op het spel had gezet toen hij het verbond van opoffering met zijn Vader aanging (Psalm 50:5). Als hij niet trouw was geweest, zou er geen opstanding voor hem zijn geweest. Het was daarom de eeuwige dood die hem zorgen baarde, en het was ongetwijfeld daarom dat hij getroost werd, in de zekerheid dat zijn Vader nog steeds "welbehagen" in hem had (Matteüs 3:17; Johannes 12:27,32). Gezegend met deze zekerheid, legde Jezus zich daarna neer bij alle schande en schande die hem zo onterecht ten deel viel.

Wat menselijke hulp betreft, had de Meester in de laatste uren van zijn aardse leven maar weinig. Dit was niet omdat zijn discipelen onsympathiek waren. Petrus, Jakobus en Johannes leken het dichtst bij hem te staan, en Petrus bewees zeker zijn bereidheid om te helpen. Maar deze natuurlijk gezinde mannen waren volkomen niet in staat om de beproeving die hun Meester doormaakte te begrijpen. Waar de arm van het vlees echter faalde, ondersteunde en troostte de hemelse Vader. Jezus was er zo zeker van dat zijn Vader altijd dichtbij was en klaar stond om te helpen,

dat hij tegen Petrus zei dat hij, als hij dat wilde, hem om de bescherming van twaalf legioenen engelen kon vragen en dat zijn verzoek zou worden ingewilligd. Mattheüs 26:53

DE ZOON VAN GOD

Toen Jezus en de discipelen Getsemane verlieten, kwamen ze de menigte tegen die uit de stad was gekomen om hem, die voorbestemd was om Koning der koningen te worden, te arresteren. De Meester gaf zich vrijwillig over en zei tegen de leiders van de menigte dat hij degene was die zij zochten. Er was de verraderlijke kus van Judas, de moedige maar onverstandige poging van Petrus om zijn Meester te redden uit de handen van zijn vijanden, en toen werd hij haastig naar de rechtszaal gebracht om door de hogepriester te worden ondervraagd.

De hogepriester Kajafas vroeg Jezus: "Bent u de Christus, de Zoon van de Gezegende?" (Matteüs 26:57,63; Marcus 14:61). Jezus antwoordde: "U hebt het zelf gezegd", wetende dat dit antwoord in de ogen van de hogepriester hem de doodstraf zou opleveren (Matteüs 26:64). Vanaf het begin van zijn bediening werd de Meester uitgedaagd met de vraag of hij de Zoon van God was. Satan zei tegen hem: "Als u de Zoon van God bent, werp u dan van de nok van de tempel naar beneden" (Matteüs 4:5,6). Jezus wist dat hij de Zoon van God was. Voor hem was er geen twijfel die door een spectaculaire demonstratie zoals Satan voorstelde, kon worden weggenomen. Toen hij werd gedoopt, kreeg hij de bevestiging van zijn zoonschap toen de stem van God zei: "Dit is mijn

geliefde Zoon, in wie ik mijn welbehagen heb." Mattheüs 3:17

Enkele maanden voordat de hogepriester deze vraag opnieuw stelde op die bewogen laatste avond van de aardse bediening van de Meester, had hij een soortgelijke verzekering van zijn zoonschap ontvangen. Dit was op de berg der Verheerlijking, toen opnieuw die hartverwarmende woorden klonken: "Dit is mijn geliefde Zoon, in wie ik mijn welbehagen heb; luister naar hem." (Matteüs 17:5). De hemelse Vader heeft prachtige manieren om zijn volk voor te bereiden op beproevingen, en wat een kracht moet deze nieuwe bevestiging Jezus hebben gegeven toen hij later voor die jaloerse en bevooroordeelde hogepriester stond, die hem vroeg of hij de Zoon van God was. In Jezus' gedachten bestond er geen twijfel over zijn zoonschap, en wetende wat het resultaat zou zijn, bevestigde hij de waarheid. Het is niet gemakkelijk om standvastig te blijven voor de waarheid als dat de dood betekent, maar Jezus deed het, en daarmee gaf hij ons een voorbeeld dat we in zijn voetsporen moeten treden.

Jezus de Koning

Uiteindelijk werd de Meester voor Pilatus gebracht. Als vertegenwoordiger van Caesar was Pilatus niet geïnteresseerd in de religieuze beschuldigingen die de Joden tegen Jezus hadden ingebracht. Zij wisten dit heel goed, dus beschuldigden zij hem ervan dat de Meester beweerde een koning te zijn. Als dit waar was, zou dat voor Pilatus betekenen dat Jezus een

potentiële rivaal van Caesar was, en om die reden ter dood moest worden gebracht.

Religieuze vooroordelen verblinden mensen voor de waarheid en belemmeren hen om een juiste beoordeling te maken van de deugden en zonden van anderen. Pilatus had geen religieuze vooroordelen tegen de Meester; daarom ontdekte hij na onderzoek dat de beschuldigingen tegen hem geen feitelijke grondslag hadden. Zoals hij de zaak zag, was het, zelfs als Jezus beweerde een koning te zijn, slechts een religieus concept dat hem in geen enkel opzicht tot een kanshebber voor de Romeinse troon maakte. Pilatus wilde de Meester daarom vrijlaten, maar de woedende, door vooroordelen verblinde menigte stond hem dat niet toe.

Jezus had tegenover Pilatus erkend dat de Joden gelijk hadden toen ze zeiden dat hij een koning was. "Hiervoor ben ik geboren en hiervoor ben ik in de wereld gekomen," was zijn antwoord aan de vertegenwoordiger van Rome toen hem deze vraag werd gesteld. (Johannes 18:37). En wat voor een koning! Hij had drieënhalf jaar de tijd gehad om de diensten in te roepen van degenen die bereid waren voor hem te vechten, maar hij had geen enkele poging gedaan om een leger op te richten. Jezus had zelfs zijn trouwe dienaar Petrus verhinderd een zwaard te gebruiken om hem te verdedigen. In plaats daarvan stierf deze Koning der koningen vrijwillig voor zijn toekomstige onderdanen. Geen wonder dat zo'n dood herdacht moest worden! Ze kronenden deze koning van liefde met doornen. Ze spuugden op hem en bespotten hem. Ze lieten hem zijn eigen kruis

dragen en uiteindelijk nagelden ze hem eraan vast om te sterven. Boven zijn hoofd plaatsten ze, op e instructie van Pilatus, het opschrift: "Dit is de koning van de Joden." (Lucas 23:38). Pilatus wilde dat de wereld wist dat deze uitzonderlijke man stierf omdat de Joden hem haatten en hem als hun koning hadden verworpen. Maar vanuit Jezus' standpunt stierf hij als de Verlosser van de wereld. Voor hem waren de omstandigheden die tot zijn dood leidden onbelangrijk.

Terwijl hij aan het kruis hing, riepen de omstanders: "Als u de Zoon van God bent, kom dan van het kruis af." (Matteüs 27:40). Dit was dezelfde uitdaging die Satan meer dan drie jaar eerder aan de Meester had gesteld. Hij had toen geweigerd iets te doen om anderen te bewijzen dat hij werkelijk de Zoon van God was, en ook nu, terwijl hij aan het kruis hing, gaf hij niet toe aan de verleiding om dit te doen. Er was evenmin reden om dit te doen als om Petrus toe te staan het zwaard te gebruiken om hem te verdedigen.

De hogepriesters en schriftgeleerden zeiden spottend tegen elkaar: "Anderen heeft hij gered, zichzelf kan hij niet redden." (Matteüs 27:41,42). Ach, hoe weinig beseften zij dat de Meester door te weigeren zichzelf te redden, hen en alle families op aarde redding verschaft! Dit is de grote les die iedereen die het eeuwige leven verkrijgt, moet leren. Daarom wil Jezus dat wij zijn dood gedenken. Het is belangrijk dat wij zo herinnerd worden aan de bron van onze redding, zodat wij nederig blijven voor God en ons ten volle bewust worden van onze behoefte – de behoefte die door zijn dood wordt vervuld.

Om Jezus volledig in de plaats van de zondaar te laten treden, was het essentieel dat de hemelse Vader zijn gunst voor een moment van hem terugtrok. Op dat moment riep de Meester: "Mijn God, mijn God, waarom hebt U mij verlaten?" (Marcus 15:34). Maar toen hij uiteindelijk stierf, was dat met volledig vertrouwen: "In uw handen beveel ik mijn geest", waren zijn laatste woorden, en zijn aardse bediening was voltooid - triomfantelijk voltooid in de dood. (Lukas 23:46). Als volgelingen van de Meester en als leden van het lichaam van Christus is het ons voorrecht om ook offers te brengen. (Romeinen 12:1). En wanneer we zijn dood herdenken, bevestigen we ook opnieuw onze vastberadenheid om trouw in zijn voetsporen te treden.

Velen, ook belijdende christenen, beseffen niet dat het lijden van Christus voortduurt in de dagelijkse offers die zijn volgelingen brengen, omdat zij "samen met Hem zijn begraven in de gelijkenis van zijn dood" (Romeinen 6:5). Maar zo heeft het plan van God tijdens het Evangelietijdperk gewerkt.

Elk jaar, op de datum van de herdenking van de dood van onze Heer, na zonsondergang, komen veel van de Heer's volk over de hele wereld bijeen in hun respectievelijke plaatsen en herdenken zij opnieuw de wonderbaarlijke gave van Gods liefde, namelijk Jezus, „het e Lam dat geslacht is vanaf de grondlegging der wereld” (Openbaring 13:8). (Openbaring 13:8). Tegelijkertijd zullen zij hun leven opnieuw wijden aan het getrouwer volgen van de voetstappen van de Verlosser, zich verheugend in het voorrecht van opoffering en dienstbaarheid, opdat zij

met Hem mogen leven en regeren. Romeinen 6:5,8; 8:17

HUN VERLOSSING EN DE ONZE

Er waren geen radio- of televisienetwerken om het nieuws uit te zenden, en geen kranten of elektronische media om het tragische feit dat zich die avond van de veertiende Nisan, meer dan anderhalf millennium voor de eerste komst van Christus, afspeelde, groot in het nieuws te brengen - die nacht in Egypte toen de eerstgeborenen van elke Egyptische familie stierven. Het is ook niet waarschijnlijk dat de verspreiding van dergelijk nieuws enige waarde zou hebben gehad, want elk gezin in het land was zo in beslag genomen door zijn eigen verdriet dat het twijfelachtig is of er veel aandacht zou zijn besteed aan de benarde situatie van anderen. De doodsengel keek niet naar personen, want zowel de eerstgeborenen van de farao als die van de nederigste Egyptenaar in het land werden die nacht, zoveel eeuwen geleden, neergeslagen.

Het is een oud verhaal, maar de betekenis ervan voor het volk van God wordt met elk jaar dat voorbijgaat steeds belangrijker. Het is niet zozeer het feit dat de eerstgeborenen van Egypte stierven dat ons bezighoudt, maar dat de eerstgeborenen van Israël werden gered van de vernietigende hand die in die noodlottige nacht door het land trok. Voor hen was het een nacht van verlossing - de verlossing van de eerstgeborenen van de dood, en de verlossing van

heel Israël van de Egyptische slavernij de volgende dag.

En zo herdenkt het volk van de Heer over de hele wereld op de veertiende dag van Nisan, zoals elk jaar sinds die tijd, op een heel bijzondere manier hun hoop op verlossing als de antitypische "kerk van de eerstgeborenen", en verheugt het zich in het vooruitzicht van de verlossing van de mensheid van de slavernij van zonde en dood, die begint op de ochtend van die glorieuze nieuwe koninkrijksdag. Hebreeën 12:23

HET PASCHALAM

Dit is de gedachtegang die helpt om de betekenis van het Herdenkingsmaal van de Heer te benadrukken voor degenen die zich verheugen in de huidige waarheid. We herinneren ons allemaal het spannende verhaal van hoe de eerstgeborenen van Israël op die oorspronkelijke Pascha-nacht werden gered. Dat kwam omdat ze de instructies van God hadden opgevolgd die hun via Mozes waren gegeven - instructies die vereisten dat het bloed van het Pascha-lam werd vergoten. Elk Hebreeuws gezin moest zijn geloof in de reddende kracht van dat bloed tonen door het op de deurposten en bovendorpels van hun huizen aan te brengen. Elk gezin dat dit naliet, leed samen met de Egyptenaren.

We weten nu natuurlijk dat het bloed van dat typische paaslam geen inherente reddende kracht had, maar dat de Heer slechts een illustratie gaf van de wonderbaarlijke voorziening voor redding door de gave van zijn geliefde Zoon. Met deze gedachte in het

achterhoofd, hoe ontroerend zijn dan de woorden van Johannes de Doper over Jezus: "Zie, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt." (Johannes 1:29). De engel van de dood begon het menselijk geslacht te teisteren in de hof van Eden, en de enige manier waarop deze plaag kon worden weggenomen, was door het vergieten van bloed – niet het bloed van een lam, noch van stieren en bokken, maar het kostbare bloed van Jezus, degene die de volmaakte plaatsvervanger werd voor het verloren leven van vader Adam. Hebreeën 9:11,12

HET GEDENKTEKEN VAN ONZE HEER

Meer dan drie jaar nadat Johannes hem had geïdentificeerd als het "Lam van God", had Jezus gewerkt en gediend terwijl hij zijn leven gaf voor de mensen. En nu was de tijd gekomen dat zijn offer voltooid moest worden, dat hij geslacht moest worden als het ware Paschalam, een offer dat nodig was om zowel de kerk als de wereld te verlossen. Daarom sprak hij af met zijn discipelen in een 'bovenzaal' om daar voor de laatste keer met hen het jaarlijkse paasfeest te vieren, dat de omstandigheden van die oorspronkelijke paasnacht in Egypte herdacht. Mattheüs 26:17-20

Toen Hij hiermee klaar was, nam Jezus wat brood en de vrucht van de wijnstok en stelde een nieuwe verordening in - een van de slechts twee die aan zijn volgelingen worden opgelegd, de andere is de waterdoop, maar beide zijn slechts symbolen. Hij gaf het brood aan zijn discipelen en nodigde hen uit om ervan te eten, waarbij Hij uitlegde dat het zijn lichaam

vertegenwoordigde. Evenzo legde Hij uit dat de beker zijn bloed vertegenwoordigde en dat zijn bloed voor hen zou worden vergoten. Matteüs 26:26-28

Dit was niet bedoeld als een nieuwe vorm van het Pascha. Wat Jezus en zijn volgelingen betreft, kwam er die avond een einde aan de jaarlijkse herdenking van het Pascha. Het was slechts een type, of schaduw, die wees op Jezus en het vergieten van zijn bloed, en nu hij was gekomen en op het punt stond te worden gedood voor de zonden van de wereld, had het geen zin om de Pascha-ceremonie voort te zetten. Wat Jezus zijn discipelen opdroeg, was bedoeld als herdenking van zijn dood, en om zijn volgelingen voor ogen te houden wat dat voor hen betekende, en het aandeel dat zij met hem zouden hebben als de "kerk van de eerstgeborenen".

Als we denken aan het vergoten bloed en het gebroken lichaam van Jezus, zoals voorgesteld door het 'brood' en de 'beker', helpt dat ons te beseffen hoe gezegend het is dat hij zijn leven voor ons heeft gegeven – dat hij zijn ziel heeft uitgestort tot in de dood. Hoe dankbaar moeten we daarvoor zijn! Een gedachte die we inderdaad bij de jaarlijkse herdenkingsviering, en altijd, in gedachten moeten houden, is die van dankbaarheid - dankbaarheid voor Gods liefde door zijn Zoon te geven om voor ons te sterven, en dankbaarheid voor Jezus' trouw door zijn leven te geven als onze Verlosser.

De enige manier om onze waardering voor een geschenk te tonen, is door het te aanvaarden en te gebruiken; en dat moeten we ook doen met Gods geschenk. We moeten Jezus aanvaarden en de

verdienste van zijn opgeofferde leven gebruiken zoals bedoeld in het goddelijke plan. De volledige aanvaarding van Jezus, zoals weergegeven in het deelnemen aan de symbolen van het Avondmaal, houdt in dat we onze wil volledig overgeven om zijn wil te doen, dat we hem aanvaarden als ons Hoofd. Dan leren we dat zijn wil voor ons is dat we ons leven opofferen, zoals hij deed.

COMMUNIE

In overeenstemming met deze gedachte legt de apostel Paulus uit dat onze deelname aan het brood en de beker een gemeenschappelijke verbondenheid en deelname, een communie, aan het offerwerk van Christus vertegenwoordigt. Het is een ontnuchterende gedachte, maar wel een die ons moet inspireren tot grote ijver in het dienen van de Heer, want op basis hiervan zullen we het voorrecht hebben om met hem te leven en te regeren. Romeinen 8:17,18

Laten we deze gedachten in gedachten houden wanneer we dit jaar deelnemen aan de herdenkingssymbolen. Laten we denken aan de grote verlossing die het voor ons en voor de mensheid betekent, zoals voorafgeschaduwd door de ervaring van Israël in Egypte. Laten we ons verheugen in de bescherming die het bloed ons als leden van de eerstgeborenenklasse biedt, en in het aandeel dat we met Jezus zullen hebben in de verlossing van de hele mensheid van zonde en dood op die grote dag die volgt op de paasnacht - het Evangelietijdperk. Wat een gezegend vooruitzicht!

Als we denken aan het lijden dat Jezus heeft doorstaan om deze verlossing te verwerven – de grote tegenstrijdigheid van zondaars die op hem werd gestapeld, de spot, de geseling, de wreedheid van het kruis – moge ons hart dan reageren met een nog vastberadener besluit om hem trouw te blijven, wat het ook moge kosten. Het is noodzakelijk om ons gezicht, zoals de Schrift verklaart, "als een steen" te stellen, om in zijn voetsporen van opoffering en lijden te treden, zelfs tot in de dood, in de wetenschap dat de Heer ons zal helpen in al onze nood. Jesaja 50:7

We zouden allemaal elke dag moeten leven alsof het onze laatste was. Als we dat doen, zullen we ons als heiligen van God inspannen om onze toewijdingsgeloften na te komen, het vlees en zijn belangen op te offeren () en onze genegenheid te richten op de dingen die boven zijn.

Moge het Herdenkingsmaal ons elk jaar dichterbij de Heer brengen dan ooit tevoren, en ons meer doen beseffen wat zijn bloed voor ons betekent en nog zal betekenen voor de hele mensheid.